

Editorial

De la Învierea lui Hristos, la învierea noastră

„Și S-a răstignit pentru noi, în zilele lui Ponțiu Pilat și a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi...” (Crezul)

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călând, și celor din morminte, viață dăruindu-le!”. Aceasta este principala învățătură a credinței creștine. Ea formează inima predicii, cultului și vieții spirituale a Bisericii. „Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră”, le spune Sf. Apostol Pavel corintenilor (I Cor. 15, 14).

În prima predică din istoria Bisericii, Sf. Petru își începe discursul astfel:

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: Pe Iisus Nazarineanul, bărbat adevărat între voi de Dumnezeu, prin puteri, prin minuni și prin semne pe care le-a făcut prin El Dumnezeu în mijlocul vostru, precum și voi știți, pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinaintea a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât, pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu putință ca El să fie ținut de ea” (Fapte 2, 22-24).

Domnul Iisus Hristos a avut putere să-Și dea viața și tot El a avut putere să o ia înapoi: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, fiindcă Eu Îmi pun sufletul, ca iarăși să-l iau. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însuși îl pun. Putere am Eu ca să-l pun și putere am iarăși ca să-l iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10, 17-18).

Conform învățaturii ortodoxe, nu există nicio deosebire sau concurență de „vieți” între Tatăl și Fiul și nicio competiție de „puteri”. Puterea lui Dumnezeu-Tatăl și puterea lui Iisus Hristos, viața lui Dumnezeu-Tatăl și viața Domnului Iisus, sunt una și aceeași putere și viață. A spune că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos și că Hristos a fost înviat prin propria Sa putere înseamnă a spune în esență același lucru. „Căci după cum Tatăl are viață în Sine, spune Domnul în Evanghelie, tot așa i-a dat și Fiului să aibă viață în Sine” (Ioan 5, 26). „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10, 30).

Expresia scripturistică: „Dumnezeu L-a înviat pe Iisus” subliniază încă o dată că Hristos Și-a dat viața, că a dat-o pe deplin, că i-a oferit-o întreagă și fără rezerve Tatălui — Care apoi l-a dat-o înapoi în învierea Sa din morți.

Biserica Ortodoxă crede în moartea reală a lui Hristos și în Învierea Sa reală. Învierea, însă, nu înseamnă doar revenirea la viață a Trupului Domnului. Nici Evanghelia și nici Biserica nu ne învață că Iisus zăcea mort, apoi a înviat biologic și a trăit în același mod în care a făcut-o înainte de a fi omorât pe Cruce. Într-un cuvânt, Evanghelia nu spune că îngerul a mutat piatra din mormânt pentru a-L da afară pe Iisus. Îngerul a mutat piatra pentru a dezvălui că Mântuitorul nu era acolo (Marcu 16; Matei 28).

După Învierea Sa, Domnul este într-o înfățișare nouă și slăvită. El apare imediat în diferite locuri. El este greu de recunoscut (Lc. 24, 16; In. 20, 14). El mănâncă și bea pentru a arăta că nu este o fantomă (Lc 24, 30, 39). El se lasă atins (In 20, 27; 21, 9). Și totuși, El apare în mijlocul ucenicilor, „ușile fiind încuiate” (In 20, 19, 26) și „Se face nevăzut de ei” (cf. Lc 24, 31). Hristos a înviat într-adevăr, dar firea Sa umană înviată este plină de viață și dumnezeire. Este umanitatea în noua formă a vieții veșnice din Împărăția lui Dumnezeu.

Tot Sf. Pavel le spune corintenilor: „Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) într-o stricăciune, înviază într-o nestricăciune; Se seamănă într-o necinste, înviază într-o slavă, se seamănă într-o slăbiciune, înviază într-o putere; Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Învierea Domnului!	p. 2
Poezie creștină	p. 5
Poezii de Marin Bucur	p. 6
Duminica Sf. Toma	p. 7
File de Sinaxar	p. 9
Duminica femeilor mironosițe	p. 10
Sfinții Împărați Constantin și Elena	p. 11
Vindecarea slăbănogului de la Vitezda	p. 12

De la Învierea lui Hristos, la învierea noastră

(urmare din pagina 1)

este trup firesc, este și trup duhovnicesc. Precum și este scris: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață»; Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc” (I Cor. 15, 42-49).

Învierea lui Hristos este primele roade ale învierii întregii omeniri. Este împlinirea Vechiului Testament, „după Scripturi”, unde este scris: „Că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea” (Ps. 15, 10; Fapte 2, 27). În Hristos toate așteptările și speranțele poporului ales sunt împlinite:

„Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința?” (cf. Osea 13, 14 – Biblia din 1914).

„A înghițit moartea biruind Dumnezeu, și iarăși a luat Dumnezeu toată lacrima de la toată fața, ocara poporului a luat-o de peste tot pământul...Și vor zice în ziua aceea: Iată Dumnezeul nostru întru care am nădărduit, și ne va mântui pre noi, Acesta este Domnul, L-am așteptat pe El, și ne vom bucura, și ne vom veseli de mântuirea noastră” (Isaia 25, 8-9 – Biblia din 1914).

„Veniți să ne întoarcem către Domnul, căci numai El, după ce ne-a rănit, ne tămăduiește, iar după ce ne-a bătut, ne leagă rănilile noastre. Și după două zile din nou ne va da viață, iar în ziua a treia ne va ridica iarăși și vom trăi în fața Lui” (Osea 6, 1-2).

„Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre...Astfel veți ști că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre” (Ieremias 31, 15-17).

Închei prezentul referat cu cuvintele Sf. Grigorie Teologul, din Cuvântarea sa Pascală: „Ieri am fost răstignit împreună cu El; astăzi sunt slăvit împreună cu El. Ieri

am murit cu El; astăzi am fost făcut viu cu El. Ieri am fost îngropat cu El; astăzi am înviat împreună cu El. Să ne oferim Celui ce a pățimit și a înviat pentru noi. . . pe noi înșine, darul cel mai de preț în ochii lui Dumnezeu și cel mai potrivit. Să devenim asemenea lui Hristos, pentru că Hristos a devenit ca noi. Să devenim dumnezeiești, pentru numele Lui, deoarece, pentru noi, El S-a făcut Om. El a asumat ceea ce era mai rău, pentru a ne da ceea ce era mai bun. El a ajuns sărac, pentru ca prin sărăcia Lui să ne îmbogățească. El a acceptat înfățișarea unei slugi, ca să ne recâștigăm libertatea. El a coborât, ca noi să fim ridicați. El a fost ispitit, ca prin El noi să putem birui. El a fost hulit, ca să ne slăvească. El a murit ca să ne mântuiască. S-a înălțat, ca să ne atragă la Sine pe noi, care am fost doborâți prin căderea păcatului.

Să dăm totul, să oferim totul, Celui care S-a dat Răscumpărare și împăcare pentru noi. Aveam nevoie de un Dumnezeu întrupat, un Dumnezeu dat la moarte, ca să putem trăi. Am fost omorâți împreună cu El, ca să fim curățiți. Am înviat împreună cu El, pentru că am fost omorâți împreună cu El. Am fost slăviți împreună cu El pentru că am înviat împreună cu El. Câteva picături de Sânge recrează întreaga făptură!”

Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursă foto: doxologia.ro

Învierea Domnului!

„Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim”.

Învierea Domnului – Sfintele Paști, numele de Paști vine din limba ebraică și înseamnă trecere, pentru iudei prăznuirea trecerii de la robia egipteană prin Marea Roșie la libertate pământului făgăduinței, iar pentru creștini trecerea de la robia morții, în care faraonul cel spiritual, adică diavolul ținea tot neamul omenesc, la libertatea dăruită prin Înviere de Fiul lui Dumnezeu, făcut Fiul Omului pentru mântuirea noastră.

Este cea mai importantă sărbătoare, „praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor”, este momentul în care întreaga suflare creștină cântă: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”. Momentul acesta când prăznuim Învierea cea dătătoare de viață a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este momentul când păcatul, moartea și iadul sunt biruite. Prin pogorârea Sa la iad Domnul a dat posibilitate întregului neam omenesc de a ieși din iad, de a se slobozi, cu ajutorul lui Dum-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

nezeu din legăturile iadului și totuși Domnul nu a slobozit pe toți câți erau acolo ci numai pe cei care au voit să creadă în El, adică sufletele dreptilor, care așteptau venirea Lui, vestiți de prorocii Vechiului Testament pe de o parte și de Sfântul Ioan Botezătorul care murind înaintea Domnului a dus vestea cea bună și celor din iad, spunându-le că Dumnezeu Cel care ridică păcatele lumii s-a arătat în trup și a dăruit lumii mare milă.

Învierea Domnului reprezintă cea mai mare dovadă despre divinitatea Mântuitorului și implicit despre dumnezeirea creștinismului, pentru că dacă Mântuitorul este Fiul lui Dumnezeu, deci Dumnezeu adevărat, și unul din argumentele incontestabile este propria Sa înviere din morți, atunci și religia creștină întemeiată de El este de origine dumnezeiască, deosebindu-se în felul acesta de orice alt fel de credință, ai căror întemeietori au fost simpli oameni muritori.

De asemenea Învierea Domnului reprezintă și garanția învierii noastre, Domnul făcându-se pentru noi, pârgă a învierii celor adormiți.

Desigur că după învățătura Sfinților Părinți, Învierea Domnului s-a petrecut în acest fel: La miezul nopții în timp ce străjerii păzeau mormântul, a avut loc cutremurul și pogorârea îngerului care a răsturnat piatra de pe mormânt, spre a arăta că Domnul a Înviat, lăsând giulgiurile cele de îngropare în mormântul gol. Soldații văzând cele întâmplătoare, s-au înspăimântat și au fugit, după aceea, pe când era încă întuneric femeile au venit la mormânt. Vestea Învierii Domnului au aflat-o primele femeile mironosițe, mai precis Maica Domnului, care după cum mărturisește Sfântul Apostol și Evanghelist Matei, care ședea la mormânt împreună cu Maria Magdalena. Mai întâi au primit vestea Învierii, de la îngerii care stăteau, unul pe piatra mormântului și alți doi în mormânt, unul către cap și altul către picioare unde zăcuse trupul Domnului. Era și firesc să fie așa pentru că nimeni nu a suferit mai mult decât Maica Domnului, prin sufletul ei trecând sabie, cum anunțase dreptul Simeon, și dragostea de Mamă față de Fiul Său, o adusesse prima la mor-

mânt. Dar Sfinții Evangheliști trec cu vederea această mărturie spre a nu arunca nici o urmă de îndoială asupra Învierii și spun că Domnul S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, iar pe Maica Domnului o numesc cealaltă Marie.

„După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut” (Matei 28, 1-6).

„Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Și pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Și aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, l-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea l-a zis evreiește: Rabuni! (adică, Învățătorule)” (Ioan 20, 11-16).

Îngerii le-au spus femeilor mironosițe să meargă să vestească și Apostolilor și plecând, pe cale li s-a arătat Însuși Domnul: „Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și l-

s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea” (Matei 28, 7-10).

Dar primind vestea Învierii de la mironosițe, doi dintre ucenici, Petru și Ioan au venit la mormânt: „Deci a ieșit Petru și celălalt ucenic și veneau la mormânt. Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Și, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit și Simon-Petru, urmând după el, și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut” (Ioan 20, 3-8).

Între timp soldații au venit să vestească și ei Învierea, spunând arhierilor și căpeteniilor cele întâmplate, și mituiți fiind cu bani, li s-a cerut să spună că ucenicii au venit noaptea și au furat trupul Domnului, fără să fie pedepsiți, cum era firesc dacă nu ar fi păzit mormântul pecetluit și s-ar fi întâmplat așa. De asemenea Apostolii încă înfricoșați stăteau închiși în casă de frica iudeilor până când li s-a arătat Domnul arătându-le semnele pătimirii Sale și întărindu-i, le-a dăruit Pacea și puterea Sa prin lucrarea Duhului Sfânt:

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute (Ioan 20, 19-23).

Învierea Domnului este și temelia credinței noastre, fără de care totul este zadarnic așa cum mărturisește Sfântul Apostol Pavel: „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este înviere a morților? Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru

că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit. Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia. Dar fiecare în rândul cetei sale: Hristos începătură, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui (I Corinteni 15, 12-23).

Sfântul Ioan Damaschin arată că Învierea ne deosebește de cele neraționale, și arată logica întregii existențe pe acest temei ca și împlinirea dreptății lui Dumnezeu care cere ca întreaga ființă a omului, trup și suflet să primească răsplata după felul viețuirii pe care a dus-o omul pe pământ: „Dacă nu este înviere, „să mâncăm și să bem” (I Cor. 15, 32; Isaia 22, 13) și să ducem o viață plăcută și desfătătoare. Dacă nu este înviere, în ce ne deosebim de cele iraționale? Dacă nu este înviere, să fericim fiarele câmpului, care au o viață lipsită de necaz. Dacă nu este înviere, nu există nici Dumnezeu, nici pronie, ci toate sunt conduse și purtate în chip automat. Iată vedem pe foarte mulți drepti că sunt săraci și nedreptățiți și nu au parte în viața aceasta de nici un ajutor, iar pe păcătoși și pe nedrepti că trăiesc în bogăție și în toată desfătarea. Și care om, care judecă just ar admite că aceasta este opera unei drepte judecăți și a unei pronii înțelepte? Prin urmare va fi, va fi înviere. Căci Dumnezeu este drept și răsplătitor al celor care îl așteaptă. Dacă sufletul ar fi purtat singur lupta pentru virtuți, numai el ar fi încununat; iar dacă numai el s-ar fi tăvălit în plăceri, pe bună dreptate numai el s-ar fi pedepsit. Dar pentru că nici virtutea nici viciul nu l-a săvârșit sufletul fără trup, în chip drept amândouă vor avea parte de răsplată” (Dogmatica, Despre Înviere, p. 177).

Așadar: „Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin”.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Sf. Paști, Sf. Ev. Ioan 1, 1-17, 5 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena (21 mai)

Împărate Constantine,
Fiu al lui Constanțiu Clor
Și al cinstitei Elena,
Tu ai călcat pe urma lor.

Te-ai născut în Naissus (Serbia)
Și-ai fost bine educat
De credincioasa ta mamă,
Care mult te-a luminat.

De mic te-a-nvățat să fii
Mărinimos, cu generozitate,
Respectuos și tolerant
Și față de toți, cu bunătate.

Născut din părinți aleși (274)
Și-având o rădăcină bună,
De Sus, ai fost binecuvântat,
Ca în credință, să faci lumină.

Domnul te-a ales pe tine,
Pentru marea lucrare
De a salva creștinismul
Din ale idolilor gheare. (sec. IV)

Tatăl tău, Constanțiu, avea
Mari ținuturi în stăpânire:
Galia, Spania, Britania și aici,
Creștinii aveau ocrotire.

În celelalte ținuturi
Ale Imperiului Roman,
Creștinii erau prizonieri;
Pe vremea lui Dioclețian.

Murind, bunul tău părinte,
Te-a lăsat, locul să-i ții,
Socotindu-te mai vrednic
Decât pe ceilalți copii.

Când război ți-a declarat
Maxențiu cel nemilos,
Bunului Dumnezeu te-ai rugat
Și El din impas te-a scos.

Ziua s-a arătat pe cer,
Chipul Crucii strălucind;
Nedezlegat, acest mister,
Pe-ntreaga armată uimind.

Slovele erau din stele
Ce luceau-n amiaza mare
Și te îndemneau prin ele,
Crucii tu să dai crezare.

„Prin acest semn vei învinge!”
(Îți scriau, parcă, voioase)
Spre a te putea convinge;
Și erau atât de luminoase!

În noaptea care a urmat,
Chiar Domnul Iisus Hristos,

În vis, venind, te-a îndemnat,
Crucea s-o ai spre folos.

Repede te-ai conformat
Și semnul Sfintei Cruci punând
Pe steag și arme, imediat,
Tu pe Maxențiu învingând;

Încredințat fiind că biruința
Cea nesperată pentru tine,
E darul credinței creștine
Și de la Dumnezeu vine.

Podul pe care Maxențiu l-a făcut
Peste râul Tibru, s-a dărâmat;
Împreună cu soldații
Și Maxențiu s-a înecat. (312)

Acesta a fost un semn divin
Pentru a scăpa omenirea
De al șarpelui venin;
Ca să câștige mântuirea.

De tirania lui Maxențiu,
Cetățenii Romei au scăpat
Iar tu, prin „Edictul din Milan”
Din 313, pe creștini ai eliberat.

Că s-a terminat prigoana
Cea către creștini pornită
Și-ai luptat cu mare râvnă,
Să fie credința unită.

Cum Arie învăța greșit,
Că Hristos nu e Dumnezeu adevărat,
Pentru a clarifica situația
Domnul, mintea ți-a luminat.

La Sinodul din Niceea (325),
Prin poruncă-ai adunat
Treisute optsprezece sfinți părinți,
Care, eresul lui Arie-au condamnat.

Episcopi din lumea toată,
Problema credinței au dezbătut;
Participând cu ei la o altă
Și tu adevărul ai cunoscut.

Cea mai mare parte din Crez,
Împreună, acum ei au alcătuit
Și prin a lor înțelepciune,
Adevărata credință-a biruit.

De atunci și până astăzi,
Creștinii, la Sfânta Liturghie,
Crezul sau Simbolul de credință,
Îl rostesc cu bucurie.

A fost fixată data Paștilor;
Prima duminică, după lună plină,
(După echinocțiul de primăvară),
În toată lumea creștină.

Duminica, zi de repaus,
Acum a fost restabilită,
Iar pentru Ortodoxie
Va rămâne-n veci cinstită.

De la Roma, ai mutat
Capitala împărătească
La Bizanț (Constantinopol),
O cetate creștinească. (330)

O adevărată nouă Romă
Pe care-ai înfrumusețat-o,
Ca roadă a credinței tale
Și cu toate ai înzestrat-o.

Ai răspândit creștinismul
În întreg imperiul tău
Și-ai luminat lumea, clarificând:
Că Iisus e Fiul lui Dumnezeu!

Îmbolnăvindu-te de lepră,
Pentru a te vindeca,
Sfinții Apostoli Petru și Pavel,
În vis, au venit a te învăța.

Și ți-au arătat mijlocul
Prin care vei reuși,
Ca botezându-te episcopul
Silvestru, tu te vei însănătoși.

Acesta venind, ți-a explicat
Cum să te rogi și să postești
În mod smerit, să faci milostenie
Și păcatele să-ți mărturisești.

Capiștile idolești să le-nchizi
Și jertfele lor să înceteze,
Din toate închinările
Creștinii să se elibereze.

Ești primul dintre împărații creștini
Ce-n haine albe s-a-mbrăcat;

Tu-n numele Sfintei Treimi,
Cu mare evlavie te-ai botezat.

Când în apa Sfântului Botez
Episcopul Silvestru te-a afundat,
Cu negrăită strălucire
Toată vila s-a luminat. (în 337)

Și-ai poruncit să se boteze
Toți cei ce simt că sunt creștini;
Din toată inima să cuteze,
Că nu mai au în cale spini.

Ba le-ai dat și haine albe
Din vistieria împărătească,
Bucurându-te de cei ce,
Doresc să se mântuiască.

Și mulți închinători la idoli
Ți-au urmat exemplul tău;
Au înțeles tot adevărul
Și au crezut în Dumnezeu.

Ai dat poruncă să-nceteze
Prigoana și tirania
Și-ai eliberat creștinii
Închiși, din toată împărăția.

Ai scutit Biserica de dări
Și tot ce i s-a confiscat
Pe timpul prigoanei creștine;
Prin lege a fost înapoiat.

Episcopii putând primi donații,
Biserici spre a ridica
Și de acum aveau dreptul ca
Pe sclavi, din mine, a elibera.

Pedepsele cutremurătoare,
Prin lege le-ai anihilat;
Răstignirea, zdrobirea picioarelor,
Arderea, pe toate le-ai înlăturat.

Abandonarea, răpirea copiilor
Și neglijarea lor tu n-ai permis;
Adulterul și avortul
Prin lege, tu le-ai interzis.

O relație specială
Ai avut cu maica ta,
Pe care, întotdeauna,
Ai putut a te baza.

Elena e simbol de puritate
Și dragoste părintească,
De credință autentică
Și viață duhovnicească.

Ea te-a sprijinit în toate
Fiind de mare ajutor;
A luptat cu multă răvnă
Spre luminarea-ntregului popor.

Ai trimis-o la Ierusalim (în 325)
Cu mult aur și la lumină-a scos,
La Golgota, prin muncă grea,
Crucea Domnului Hristos,

Cea de viață făcătoare,
Care, din obiect de tortură,
S-a făcut triumfătoare;
Anihilând întreaga ură.

Prin puterea ei cea mare,
Dușmanii se tânguiesc,
Prin însemnarea Sfintei Cruci,
Diavolii se izgonesc.

A căutat mult, Elena,
Plătind muncitori să sape,
Dar aceștia obosind,
Nu mai știau cum să scape.

Pentru a-i putea atrage,
Noaptea, Elena arunca
Monede de aur prin pământ,
Ei săpând, pentru a le afla.

Iuda, un bătrân iudeu, le-a arătat
Cam unde-i locul nimerit;
Mult și greu ei au săpat
Și-n final, trei cruci au găsit.

Pentru a le recunoaște,
O minune s-a întâmplat
Și prin atingere cu Sfânta Cruce
Un tânăr mort a înviat.

Dând slavă lui Dumnezeu
Tot poporul s-a bucurat,
Iar Patriarhul Macarie
Crucea Domnului a ridicat,

Pe 14 septembrie în anul 326
Pe-un loc înalt, de unde toți s-o vadă.
Spunând: „Doamne, miluiește!”
Tot poporul a-nceput să creadă.

Pe 14 septembrie, an de an,
Se sărbătorește de-atunci,
În toată lumea ortodoxă,
„Înălțarea Sfintei Cruci”.

Lângă Mormântul Sfânt, Elena,
A înălțat spre mult folos
Pentru creștini, „Biserica Învierii
Domnului Iisus Hristos”.

Și-alte încă optsprezece,
În Țara Sfântă și în Ierusalim;
Cu podoabe minunate
Le-a înveșmântat sublim.

S-a-napoiat buna ta mamă,
Că și-a-ndeplinit menirea;
A făcut lucruri mărețe
Pentru-ntreaga omenire.

A adus cu cinste mare
O bună parte din Cruce,
Chiar și piroanele pe care
Le-a sfințit Domnul cu sânge.

Ceea ce-a rămas, din Cruce,
În raclă de-argint s-a așezat

Spre păzirea neamurilor;
Și patriarhului i s-a încredințat.

A plecat apoi la Domnul,
Cu conștiința împăcată,
Că pentru creștinătate
A luptat viața toată. (80 de ani)

Ea te-a sprijinit pe tine
Și te-a ajutat mereu,
Împărate Constantine,
Făcând voia lui Dumnezeu!

În ultima clipă din viață (327)
Tu i-ai stat alături, (la 80 de ani)
Mulțumind-i pentru povață;
Cu mâna ei, în mâna ta.

Bucurați-vă, părinții
Adevăraților creștini,
Că prin ale voastre osteneli
Toți putem să ne mântuim.

Voi ați fost luminători,
Întru credința cea dreaptă
Și-mpreună cu toți sfinții,
Mare bucurie vă așteaptă.

Întocmai cu Apostolii
Voi sunteți binecuvântați;
Cu dragoste, Sfintei Treimi,
Pentru noi, toți, să vă rugați!

Dumitra Groza

(21 mai 2012)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezii de Marin Bucur

Slavă Învierii Tale

Paști de sărbătoare
Bucurie mare!
Inima îmi bate,
Parcă mai aparte...

Că prin moartea Ta,
Pe moarte călcăm!
Cerului pierdut,
Drum ne-ai refăcut!

Pământul sub soare,
Totu-i numai floare!
Și mormântul tace,
Învierii-i pace!

Omul e o tină,
Dar e și Lumină...
Crucea jertfitoare,
E de-acum salvare!

Suntem bravi soldați!
Pe cei blestemați,
Îi vom birui,
Armă vom primi!

În lumea creștină
Noaptea-i azi lumină!
Cântăreții-n cor,
Au Mântuitor!

Doamne, slavă Ție!
Iubirea-Ți ne fie:
Picurul de rouă,
Duh de viață nouă!

Gol de rugăciune

Omul fără rugăciune-i
Pește pe uscat!
Pe pământ el tot se zbate
Până ce-i chemat!

E ostașul fără armă
Reazem pe nimic
Subțirel în lupta aspră
Cu un meșter inamic!

E o pasăre ciuntită,
Aripi ea nu are...

Ci doar mișună prin ierburi,
Nu poate să zboare!

E o gură împietrită,
Crede doar în sine!
N-are strigăt de iertare
Fuge de iubire...

E o trestie bătută
De vânt tot mereu...
Nu-și apleacă simțul firii
Către Dumnezeu!

Singur vinovat

Plânge frunza-ngălbenită
De pe ram uscat
De atâta foc arzând-o
El nu-i vinovat!

Pârjolitul câmp arată
Un pământ crăpat
De o jalnică tristețe
El nu-i vinovat!

Râul ce se zbate-n matcă
Apa i-a secăt...
De a lui mortificare
El nu-i vinovat!

Vinovat ești numai tu!
Numai tu, făptură!
Care-n viață nu trăiești
Dup' a lui Scriptură...

Nu te-am știut!

Biserica mea Sfântă
Atât mi-ai fost orfană!
Nu te știui de tată,
Nu te știui de mamă!

Nu te știui de dragă!
Nu te știui chemare!
Din noaptea vieții mele,
Doar tu să-mi fii salvare!

Nu te știui Mireasă!
Nu te știui trezvie!
Nici hrană pentru suflet,
Nici vas de apă vie!

Nu te știui Cuvânt!
Nu te știui Lumină!
Acum mă voi întoarce,
Înlăcrimat de vină!

(Giurgiu, 21.04.2024)

Duminica Sf. Toma

Hristos a înviat! Ne aflăm în a doua duminică după Înviere. Acum două zile am sărbătorit Izvorul Tămăduirii. Duminica de azi e una cu totul și cu totul specială. Aceasta e singura închinată unui sfânt contemporan cu Hristos. Dar nu e vorba de unul dintre cei 4 sf. evangheliști. Duminica aceasta nu e închinată nici marilor sf. Petru și Pavel. Nici măcar Sf. Ioan Botezătorul n-are o duminică închinată. Nici însăși Maica Domnului nu are o duminică specială pentru ea. Dar de ce tocmai Sf. Toma e singura persoană care a trăit cu Hristos și are o duminică închinată? De fapt, atunci când el e prăznuit pe 6 octombrie, nu e sărbătorit cu cruce roșie. Adevărul că această duminică nu e pusă azi întâmplător. La 8 zile după Înviere, Hristos Se arată din nou Sf. Apostoli. Prima oară o făcuse în duminica Învierii. Însă, atunci nu fusese prezent și Toma. Acesta nu i-a crezut pe ceilalți apostoli că ar fi înviat Hristos. El a zis că: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (In. 20, 25). Și azi sunt foarte

mulți care neagă adevărul Învierii. Însă, atunci era greu de crezut că ar putea să învieze ceva. E foarte ușor să dăm vina pe Toma. Popular, există expresia „Toma necredinciosul”. De fapt, acum există foarte mulți necredincioși care nu cred în Înviere. Chiar dacă nu zic cu gura că învierea n-a existat, totuși, prin comportamentul lor, demonstrează opusul. Toată viața aleargă pentru vremelnicia aceasta. Iar, după moarte, nu îi mai interesează ce există. Zic că au timp să se pocăiască. Mai sunt și o categorie de oameni care neagă în mod direct adevărul Învierii. Totuși, sunt nenumărați sf. martiri și mucenici care au murit pentru că au crezut în Învierea lui Hristos. Cine oare ar fi fost atât de inconștient să moară pentru o minciună? Sau oare sf. apostoli ar fi furat trupul lui Hristos ca să spună că ar fi înviat? Atunci de ce ei au fost primii care au murit pentru că au afirmat că Învierea chiar s-a întâmplat?

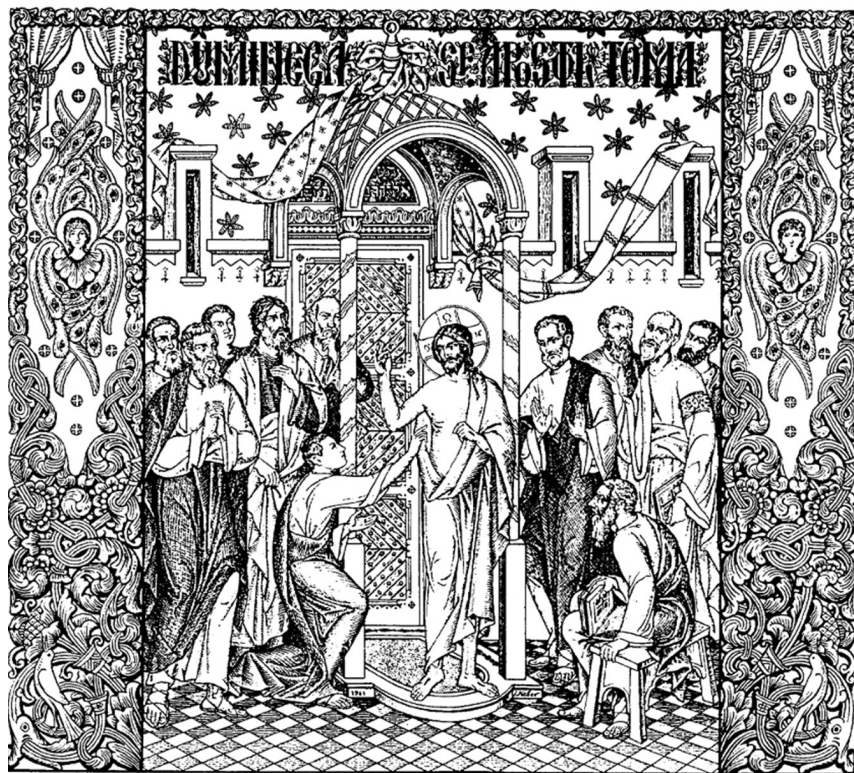
Poate că zicem că Toma a fost necredincios. Totuși, un fapt interesant ni se relatează în Sf. Evanghelie de azi. Hristos i-a zis lui Toma: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios” (v. 27). Însă, mai departe, nu ni se spune că Toma ar fi făcut acest lucru. Poate că mulți dintre

noi ar fi fost tentați să fi făcut acest lucru. Teoretic, fiecare dintre noi ar fi crezut fără să fi văzut realitatea Învierii. Practic, nu mulți ar fi crezut cu adevărat fără să vadă. De fapt, una e a crede și alta e vedea. Dacă am zice că plouă afară, dacă ne uităm pe geam să vedem dacă plouă, n-am crezut că plouă, ci am văzut pe plouă. Totuși, credința nu e o superstiție. Nu facem bine ca să primim ceea ce vrem. Dumnezeu știe mult mai bine când o să ne întoarcă binele atunci când vom avea mai mare nevoie. Nimeni n-are contract cu Dumnezeu. Nu semnăm nici măcar un act în care să scrie că vom fi oameni buni doar dacă Dumnezeu ne va face ceea ce ne dorim.

Dumnezeu e iubire. Oricât de mult i-am greși, el mereu vrea să ne întoarcem la bine. De aceea, chiar în ziua Învierii, a instituit Taina Sf. Spovedanii. Există obicei de a fi coadă la sf. mărturisire în Săptămâna Mare. Doar că în restul anului, biserica e cam goală atunci când vine vorba de a ne spune

să ne spovedim fiindcă nu mai postim deplin până atunci. Doar că sf. spovedanie n-are nici măcar o legătură cu postul. E bine să postim. Dar, aceasta nu înseamnă că nu ne spovedim fiindcă mâncăm pește până la Duminica Rusaliilor.

Mai bine ne căutăm un duhovnic care să fie dispus să ne spovedească mai des decât să fim comози să ne spovedim rar și puțin. Banii oricum îi vom pierde. Nemuritori nu suntem pe pământ. Dar să ne pierdem sufletul e singura tragedie reală din această lume. Hristos a înviat pentru toți. Dar ne lasă liberi să facem ceea ce vrem să alegem. Poarta Raiului e deschisă tuturor oamenilor. Doar că nimeni nu vine să ne ia de mână să ne bage cu forța acolo. Binele cu forța nu se poate. Nu zice nimeni să nu ne îngrijim de viața aceasta. E normal să avem un loc de muncă. E firesc să mâncăm. Dar a face un scop din această viață nu e bine. Viața aceasta e clipa în care dobândim veșnicia. Ne sacrificăm o secundă și

păcatele. Dacă facem așa oare avem vreun folos? După ce că mergem doar o singură dată pe an să ne spovedim, tot noi suntem cei care stăm câte-va secunde să ne mărturisim păcatele. Cum ar fi dacă timp de un singur an, ne-am spăla superficial pe corp. Cum ar arăta trupul nostru? Dar, zicem că în ceea ce privește sufletul nostru merge și așa. De parcă, veșnicia ar fi așa o chestie neimportantă pentru noi. Nu contează dacă ne împărtășim sau nu. Mai bine să spunem un păcat grav la preot și să fim opriți de la primirea Sf. Taine a Euharistiei decât să ascundem acea faptă gravă și să ne împărtășim cu nevrednicie. Dacă într-un proces penal, cel care își mărturisește în fața instanței vinovăția, i se va reduce pedeapsa, în fața lui Dumnezeu, cel care își mărturisește toate păcatele, primește iertare deplină din partea lui Dumnezeu. Vom zice că până la postul Sf. Apostoli Petru și Pavel, n-ar rost

primim eternitatea. Dăm ceva nesemnificativ ca să obținem în schimb totul. Ce ofertă mai bună putem să primim? Dar nu, ne lăsăm amăgiți de ceea ce vedem. Zicem că poate o fi viață după moarte. Considerăm că sunt invenții. Ne mulțumim cu mândria din lumea aceasta. Alergăm după lucruri pieritoare. Deci, din start, această bătălie cu viața aceasta o vom pierde. Dar, după veșnicie, nu fuge nimeni. Doar ne îndepărtăm de ea. Chiar și dacă vom trăi peste 100 de ani, nu înseamnă că trebuie să fim atât de încrezători că toate se fac la timpul lor. Mântuirea e precum un extemporal. Nu suntem anunțați când vom fi chemați să dăm cel mai important examen de admitere din viața noastră. Acolo există doar admis și respins. Contestație nu mai putem să depunem. Locurile sunt nelimitate. Dar, proba eliminatorie e una extrem de dură.

Dăm test grilă dintr-o singură întrebare. Întrebarea e dacă am iubit pe Dumnezeu din toată inima noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Minciuna nu merge. Adevărul iese la iveală. Nu trebuie să ne temem. Să ne speriem doar dacă n-am face fapte bune. Dumnezeu e milostiv. Dar e și drept. Dacă toată lumea ar intra în Rai, atunci cine s-ar mai strădui să facă bine? Vrem să vedem toate țările lumii. Dar nu dorim să ne primim păcatele noastre. Ba zicem că nu sunt atât de multe, ba mai mult zicem că nu suntem păcătoși. După moarte, nu există 3 locuri. Ori e albă, ori e neagră. Timp mai avem. Să trăim Învieră. Să arătăm că Învieră există. Hristos a înviat! Dar și sufletul nostru să învieze și să devină unul bun. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
(reflecție la Duminica a doua după Paști,
Sf. Ev. Ioan 20, 19-31, 12 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

File de Sinaxar

Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou (5 Mai)

„Ca un soare ai strălucit în Biserica lui Hristos, nevoindu-te în viață sihăstrească și prin răbdare ai primit cununa muceniei, Sfinte Cuvioase Părinte Efrem. Pentru aceasta ai făcut ca dumnezeiescul har să se reverse neîncetat peste cei ce cu evlavie strigă: Slavă Celui ce ți-a dat ție putere! Slavă Celui ce te-a arătat făcător de minuni! Slavă Celui ce dăruiește prin tine tămăduiri!” (Troparul Sfântului)

Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou s-a născut la data de 14 septembrie 1384, în ziua praznicului Înălțării Sfintei Cruci, în cetatea Trikala din Grecia. A primit la botz numele de Constantin.

A rămas orfan de tată încă de când era mic și, cu ajutorul lui Dumnezeu, evlavioasa lui mamă s-a îngrijit de creșterea lui și a celorlalți șase frați ai săi. În vremea aceea, otomanii cuceriseră regiunea și luau copii și tineri până în 20 de ani, înrolându-i în oastea ienicerilor și silindu-i să renunțe la credința lor și să îmbrățișeze credința mahomedană. De aceea, la vârsta de 14 ani, cu binecuvântarea mamei sale, a intrat viețuitor la Mănăstirea Buna Vestire, zidită pe locul numit Muntele Neprihăniților, de lângă localitatea Nea Makri. La tunderea în monahism tânărul a primit numele Efrem.

În această mănăstire s-a nevoit a urma lui Hristos mai bine de 27 de ani prin viețuire curată, blândețe și smerenie, devenind locaș al Sfântului Duh. După ce a împlinit 30 de ani, Sfântul Efrem a primit marele dar al preoției. În anul 1416 otomanii au ocupat și regiunea Atica, unde se afla mănăstirea în care viețuia Sfântul.

În anul 1424, atacând mănăstirea, turcii au tăiat capetele tuturor călugărilor, Sfântul Efrem cel Nou scăpând nevătămat, deoarece se afla într-o peșteră în care obișnuia să se nevoiască. În anul următor, păgânii au atacat din nou mănăstirea prinzându-l și pe Sfântul Efrem. În ziua de 14 septembrie 1425, când Sfântul împlinea 41 de ani a fost luat rob. Vreme de opt luni și jumătate a fost supus la chinuri groaznice chiar în curtea mănăstirii sale pentru a se lepăda de credința sa. Păgânii, văzând că Sfântul Efrem rabdă cu bărbăție chinurile, l-au ținut cu piroane de un dud, l-au spânzurat cu capul în jos, i-au străpuns trupul cu piroane de fier și, în cele din urmă i-au înfipt în pânțece un lemn aprins. Sfântul Efrem s-a mutat la Domnul în ziua de 5 mai, în vârstă fiind de 42 de ani. Bătaia și tortura zilnică nu l-au făcut să renunțe la Hristos și să devină musulman.

După moartea sa, mănăstirea a rămas pustie vreme de 500 de ani și uitarea s-a așternut peste mucenicia sfântului. În anul 1945, mănăstirea a fost redeschisă prin venirea

monahiei Macaria, care și-a ridicat o chilie între ruine și a reparat biserica. Atunci Sfântul Efrem a început să se arate în vedenie și aievea, atât monahiei Macaria, cât și altor credincioși, descoperindu-le viața sa, chipul pătimirii și locul unde se află moaștele sale. În urma acestor arătări, la 3 ianuarie 1950 au fost descoperite cinstitele sale moaște îmbrăcate în haina monahală care rămăsese nestrucată. De atunci, în lumea întreagă s-au făcut nenumărate minuni prin mijlocirea sa, Sfântul Efrem cel Nou fiind cunoscut drept grabnic ajutor și vindecător de boli.

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Efrem este prăznuit de două ori pe an: pe 3 ianuarie, ziua aflării sfintelor și neprețuitelor sale moaște, și pe 5 mai, ziua săvârșirii sale întru mucenie.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Rugăciune pentru bolnavi, către Sfântul Efrem cel Nou

Sfinte Efrem, mare mucenice al lui Hristos, ascultă acum puțină noastră rugăciune pentru robii lui Dumnezeu (N) care sunt încercați de boli, suferințe și de ispite. Venim la tine ca la un doctor ceresc și credem că vei primi cererea noastră și vei ușura suferințele lor. Ai spus că ai leacuri pentru toate felurile de boli, și de aceea nădăjduim că iubirea ta de oameni nu s-a împușcat. Cine poate spune mulțimea minunilor tale? Cine știe câți suferinzi au aflat izbăvire prin rugăciunile tale?

Ajută-i, Sfinte Efrem, ajută-i pe cei suferinzi! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru ei și, dacă le este de folos să fie tămăduiți degrabă, fă să se întâmple aceasta spre slava lui Dumnezeu. Iar dacă le este mai de folos să ducă mai departe crucea suferinței lor, ajută-i să rabde fără să cârtească, ca să primească luminoasa cunună a răbdării.

Sfinte Mare Mucenice Efrem, tu ai răbdat suferințe de nespus, iar viața noastră este plină de desfătări. Dar chiar dacă suntem păcătoși și întinați prin tot felul de patimi, îndrăznim a ne ruga ție. Căci nu pentru noi ne rugăm ție, sfinte, ci pentru bolnavii aceștia pe care suferințele i-au îngenunchiat. Fii lor păzitor,

povățuitor, ocrotitor și tămăduitor, ca să îți mulțumească cu inimă smerită și să Îl slăvească pe Dumnezeu care te-a acoperit cu harul Său, arătându-te mare făcător de minuni, în vecii vecilor. Amin.

^{1.} <https://doxologia.ro/rugaciune-pentru-bolnavi-catre-sfantul-efrem-cel-nou>

Pr. Daniel Budeanu
Sursă foto: doxologia.ro

Duminica femeilor mironosițe sau despre curajul și iubirea de a-L urma pe Hristos cu orice preț

Duminica a treia după Marea Sărbătoare a Învierii Domnului este cunoscută ca și duminica mironosițelor, adică ziua de pomenire a acelor femei sfinte care s-au ostenit a veni la Mormântul Domnului nostru Iisus Hristos, după ce mai întâi au cumpărat miruri de mare preț, iar ajungând la mormânt l-au văzut pe acesta gol, primind de la un sfânt înger vestea că Domnul a înviat.

Ne putem imagina ce bucurie mare și fericire a cuprins atunci inima acestor femei curajoase și înțelepte, curajoase pentru că, în timp ce apostolii Domnului erau stăpâniți de teamă și stăteau ascunși de frica iudeilor care îi căutau, ele s-au îmbărbătat și au mers la mormânt, pentru a spăla trupul Domnului Iisus, potrivit tradiției iudaice, și pentru a-L unge cu mir de mare preț, și femei înțelepte, pentru că aceste femei au arătat dragoste și prețuire față de Domnul Iisus Hristos nu numai cât El era în viața aceasta pământească, ci și după Răstignirea și Moartea Lui. Domnul le răsplătește această dragoste, acest curaj și această înțelepciune a lor, spunându-le: Bucurați-vă! Nu vă temeți!

Sfintele femei mironosițe sau purtătoare de mir L-au ajutat pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos și pe Sfinții Apostoli în activitatea lor de propovăduire a Evangheliei păcii. După Răstignirea și Învierea Domnului, aceste sfinte femei sunt primele care duc vestea că Iisus a înviat, ucenicilor și Apostolilor Domnului. Dacă la început, Petru și alți apostoli, nu o cred pe Maria Magdalena care le spune vestea Învierii Domnului, după ce vin la mormânt și îl găsesc gol, numai giulgiul, adică pânza în care fusese înfășurat Iisus aflându-se pe pământul rece al peșterii, și acești Apostoli se încredințează de adevărul celor vestite de femeile mironosițe.

Sfânta noastră Biserică mărturisește adevărul potrivit căruia, la mormântul Domnului, au mers Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu sfintele femei mironosițe: Maria Magdalena, Maria – mama lui Iacov și a lui Iosif sau Iosie –, Maria lui Cleopa, Ioana – soția lui Huza –, Salomeea și Suzana. Prin întâlnirea cu Hristos,

aceste femei mironosițe devin la rândul lor apostoli, vestind ucenicilor Domnului Învierea Sa din morți, „a treia zi după Scripturi”, precum și Simbolul Credinței sau Crezul ortodox mărturisește.

Așa cum afirmă Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, femeile mironosițe le reprezintă, în mod profetic, pe mamele, soțiile și fetele din familii, dar și pe maicile și surorile din mănăstiri: „Femeile Mironosițe le reprezintă și pe toate maicile și surorile din mănăstiri și schituri care au devenit prin lacrimi de pocăință și prin multă rugăciune, prin nevoită și prin slujbe dis de dimineață în biserică, maici sau monahii, călugărițe născătoare de virtuți sfinte ale credinței creștine ca evlavia, smerenia, ascultarea, bunătatea inimii. Însă, ele le reprezintă și pe mulțimea de femei credincioase care veghează la căpătâiul bolnavilor în spitale, mulțimea profesoarelor de religie, mulțimea asistentelor medicale sau a asistentelor sociale, mulțimea de femei care lucrează în instituții de educație și cultură, și în multe alte domenii de activitate, purtând în sufletul lor și arătând în jurul lor lumina credinței și bucuria Învierii Lui Hristos ca speranță a vieții de comuniune cu Dumnezeu și cu oamenii¹”.

Ca și o concluzie, de la Sfintele femei mironosițe prăznuite astăzi, în a treia Duminică după Sfintele

Paști, putem învăța curajul de a-L căuta pe Hristos cel înviat, prin rugăciune și de a-L mărturisi pe El prin cuvinte și fapte bune, trăind bucuria întâlnirii cu Dumnezeu în fiecare Duminică și sărbătoare în Biserica Sa. În felul acesta, vom fi și noi de-a pururi, ucenicii și Apostolii Domnului nostru Iisus Hristos Cel Înviat din morți!

¹. Iulian Dumitrașcu, Patriarhul Daniel: Mironosițele reprezintă pe femeile care merg la icoana Lui Hristos și îi cer ajutor să prăvălească pietre grele, Articol apărut pe site-ul Agenției de presă BASILICA la data de 8 mai 2022.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a treia după Paști,
Sf. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8, 19 mai)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Astăzi, sărbătorim o mamă și pe fiul ei – o imagine și o adevărată icoană a Maicii Domnului și a lui Iisus. Astăzi, sărbătorim modul în care dragostea unei mame a modelat fiul pe care l-a născut și i-a transformat viața dinspre împărățiile acestei lumi spre Împărăția lui Dumnezeu. Astăzi, sărbătorim modul în care credința a transformat un imperiu, de la asupritor al adevărului la mărturie sa supremă.

Astăzi, îi sărbătorim pe cei Întocmai cu Apostolii, pe Sfinții Constantin și Elena! Ei sunt cele mai minunate exemple ale modului în care credința poate transforma istoria în arc al dreptății.

Este adevărat că angajamentul Sfintei Elena față de Evanghelie l-a pregătit pe fiul ei, Marele Constantin, pentru rolul său în istorie. Asemenea Sfintei Fecioare Maria, care nu a fost niciodată cu adevărat „soția” lui Iosif (era doar logodnica lui), Sfânta Elena nu a fost niciodată soția tatălui lui Constantin, Cezarul Constantius.

Constantin a fost unul dintre cei patru care au condus Imperiul Roman în sistemul cunoscut sub numele de „Tetrarhie”, care a constat din doi împărați – fiecare numit „Augustus”, unul în vest și unul în est, și doi împărați mai mici, fiecare numit „Cezar”. În zilele puterii tatălui lui Constantin, cel mai puternic Augustus a fost Dioclețian, care a fost un mare persecutor al creștinilor. Sub domnia lui Dioclețian, Mari Mucenici precum Sfântul Dimitrie Izvorătorul de mir și Sfântul Gheorghe Purtătorul de biruință au dat mărturie lor finală despre Domnul nostru Iisus Hristos. Vă puteți imagina cât de greu a fost să fii creștin în eșaloanele superioare ale Imperiului, cu atât mai puțin să fii fiul unuia dintre cei patru tetrarhi!

Cu toate acestea, tânărul Constantin era mult mai mult fiul mamei sale decât al tatălui său. O mamă atentă și iubitoare este întotdeauna o influență puternică în viața oricărui copil. Sfânta Elena și-a trăit cu curaj și și-a mărturisit în mod deschis credința creștină, dând un exemplu de real curaj fiului ei – viitorul „unic și singur” împărat al Romei, atât al Occidentului, cât și al Orientului. Căci fiul ei a fost cel care avea să întemeieze Noua Romă, Orașul lui Constantin sau Constantinopolul așa cum îl știm noi, în locul orașului grecesc antic Byzantion – flan-

cat de Bosfor, Marea Marmara și Cornul de Aur.

Prin urmare, nu trebuie să subestimăm niciodată puterea mamelor noastre; la fel cum nu ar trebui să subestimăm niciodată rolul Preasfintei Fecioare în fața Unicului ei Fiu. Rugăciunile mamelor și buniciilor noastre sunt puternice și statornice, iar prin mijlocirile lor, mulți copii sunt mântuiți. Pentru creștin, fiecare zi este „Ziua Mamei”, pentru că întotdeauna o avem pe Maica Domnului alături de noi.

Și în jurul Maicii Domnului sunt sfinți ca Sfânta Elena. Ea și-a întărit fiul să devină un conducător pământesc și să imite pe Atotțiitorul tuturor – Dumnezeu nostru Care domnește în ceruri.

Cu mult înainte ca Sfântul Constantin să convoace Sinodul I Ecumenic de la Niceea, care ne-a dăru-

it Simbolul Credinței noastre – Crezul, pe care îl rostim în fiecare duminică, el și-a folosit victoriile militare pentru a pune capăt persecuțiilor creștine din tot Imperiul.

Din orașul Milano, în Italia modernă, Sfântul Constantin a emis faimosul „Edict de la Milan”, care a legalizat creștinismul în tot Imperiul și a pus capăt persecuțiilor. A făcut acest lucru la doar câteva luni după victoria sa decisivă de la Podul Milvius din Roma, unde i-a învins pe toți adversarii prin cuvintele înfocate pe care le-a văzut pe cerul nopții: En touto nika! In hoc signo vinces! Întru acest semn, vei

învinge!

Aceasta a fost nimic mai puțin decât o întoarcere miraculoasă pentru Biserică – una care a fost la fel de neașteptată, pe atât de binevenită. Și s-a datorat acestor doi Sfinți – și mamă și fiu – pe care astăzi îi sărbătorim.

De aceea, să le laudăm numele – Constantin și Elena – și să mulțumim lui Dumnezeu Atotputernic, că i-a inspirat să înfăptuiască fapte minunate pentru Biserică, de care continuăm să beneficiem și astăzi – șaptesprezece veacuri mai târziu!

Prin sfințele lor mijlociri, fie ca noi toți să fim mântuiți și fie ca Biserica noastră Ortodoxă să prospere și să reușească mereu în misiunea Sa de iubire, conducere și sfințire a lumii! Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola
(reflecție la 21 mai)

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda

Pericopa Evangheliei de astăzi ne încredințează din ce în ce mai mult despre Dumnezeirea Domnului nostru Înviat, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Evangheliile din ultimele două duminici ne-au relatat despre înfățișările Celui Înviat. Erau parcă pline de lumina Învierii lui Hristos: minunatele arătări ale lui Iisus în fața ucenicilor, a lui Toma, a femeilor mironosițe. Dar Evanghelia de astăzi începe cu un tablou sumbru, întunecat: nu este strălucire, nu este lumină. La Poarta Oilor, era o scăldătoare, care avea cinci

piat de el și i-a zis: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă...” și a mers (Ioan 5, 8, 9).

Ce s-a întâmplat? Ceea ce s-a întâmplat este că motivul bolii omului a fost înlăturat. Hristos a dezvăluit acest motiv când L-a întâlnit pe acest om în templu și i-a spus: „Iată, ești sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14). Iată motivul – păcatul. Păcatul este motivul pentru tot răul, pentru toate suferințele noastre, pentru toate bolile noastre. Da, păcatul... doar păcatul. Și Hristos este singurul care poate distruge păcatul, care poate ierta. Dar aceasta, sub o condiție: „Nu mai păcătu!”.

Am trăit zilele Pătimirilor Domnului, am trăit chiar moartea lui Hristos, moartea Mielului lui Dumnezeu, Care ridică asupra Sa păcatele lumii. Aceasta înseamnă și păcatul nostru. El, Singurul fără păcat, a devenit Jertfă pentru noi, înaintea Tatălui Cerească. Și acum umblăm în bucuria

pridvoare. „În aceste pridvoare, zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani” (Ioan 5, 2-5).

Să ne imaginăm: treizeci și opt de ani într-o stare atât de groaznică, în durere și suferință, fără medic, fără îngrijire, fără medicamente și poate chiar adesea fără mâncare. Și acest nefericit a suportat toate acestea, pentru că a vrut să fie bine. A încercat să intre în apă după ce a fost tulburată de înger, dar nu a avut pe cineva să-l ajute, a întârziat și nu a primit vindecare. Și așa au trecut treizeci și opt de ani. O viață de om de suferință!

Deodată totul s-a schimbat. Iisus s-a apro-

pasală a lui Hristos Înviat. Și așa, săptămână după săptămână. Dar, totuși ne împiedicăm, cădem, păcătuim. Dar să nu deznădăjduim, să ne întoarcem la El!

Scăldătoarea de la Poarta Oilor a fost doar o umbră a ceea ce a făcut și face Hristos. El Singur este sursa vindecării și a iertării. El Singur, ca Dumnezeu, ne poate ierta păcatele. Să ne întoarcem la El, iar El ne va spune aceleași cuvinte pe care le-a spus paralizicului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!”.

Astfel, ne vom ridica și vom umbla din nou în lumina Învierii Sale! Dar să ne aducem aminte de cuvintele Lui către omul paralizat: „Nu mai păcătu!”.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie
(predică la Duminica a patra după Paști,
Sf. Ev. Ioan 5, 1-15, 26 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie